

Sygn. akt VW 1063/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Klaudia Milek

Protokolant: Tomasz Janiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 października 2020 r. sprawy, przeciwko Z. D. s. J. i R. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W piśmie z dnia 4 września 2019r., będąc właścicielem pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 15 sierpnia 2019r. ok. godz.22.55

Tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. z 202Or. poz 110.

orzeka

I. Obwinionego Z. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96§3kw. wymierza karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych.

II. Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

III. Zasądza od obwinionego 20 (dwadzieścia) złotych na rzecz (...) W. tytułem wydatków poniesionych w toku czynności wyjaśniających.

Sygn. akt V W 1063/19

UZASADNIENIE

Z. D. został uznany za winnego tego, że w piśmie z dnia 4 września 2019 r., będąc właścicielem pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 15 sierpnia 2019 r. ok. godz. 22.55, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 15 sierpnia 2019 roku ok. godz. 22.55 funkcjonariusze Straży Miejskiej ujawnili wykroczenie drogowe polegające na zaparkowaniu pojazdu K. o numerze rejestracyjnym (...) na chodniku bez pozostawienia 1,5 m przejścia. Wykroczenia zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Powyższe stało się podstawą wszczęcia czynności wyjaśniających w sprawie popełnienia wykroczeń z art. 97 k.w. W ich toku ustalono, że współwłaścicielem ww. pojazdu jest Z. D..

W związku z ujawnionymi wykroczeniami popełnionymi przez kierowcę samochodu marki K. o numerze rejestracyjnym (...), Straż Miejska wysłała do Z. D. - współwłaściciela pojazdu - wezwanie wraz z drukami oświadczeń – do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższa korespondencja została odebrana przez niego osobiście w dniu 29 sierpnia 2019 r. W piśmie datowanym na 4 września 2019 r. Z. D. stwierdził, iż nie jest w stanie wskazać użytkownika pojazdu wymienionego w wezwaniu ze względu na wymienne używanie go przez członków rodziny. Ponadto wskazał, iż okres 2 tygodni jest zbyt długi, aby mógł on ustalić, kto użytkował pojazd w momencie ujawnienia wykroczenia. Poddał także w wątpliwość działania Straży Miejskiej jako nieodpowiadające prawu, czynione wbrew obywatelom. W związku z tym, w dniu 20 września 2019 r. otrzymał kolejne wezwanie, tym razem do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej, które jednak zignorował. Wobec tego, odstąpiono od przesłuchania obwinionego i skierowano do Sądu wnioski o ukaranie za wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. Mimo prawidłowego wezwania, Z. D. nie stawił się na rozprawie w dniu 20 października 2020 r. Sąd wydał wyrok zaoczny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. Notatki urzędowej – k. 1, 12
2. Fotografii – k. 2
3. Wezwań – k. 3, 10
4. (...) – k. 4, 11
5. Pisma od obwinionego – k. 7-8, 19
6. Wyjaśnień obwinionego – k. 50-50v

Wskazane wyżej dokumenty, wobec braku przeciwdowodów i braku kwestionowania ich przez strony, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie. Ich wiarygodność wzmacnia fakt, że zostały sporządzone w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej czynności służbowych i we właściwej formie. Dodatkowo należy wskazać, że materiał dowodowy z kart: 5 oraz 6 dotyczący E. D., nie zaś obwinionego, Sąd uznał za niemający znaczenia w sprawie i pominął go przy ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje.

Zgromadzony na etapie czynności wyjaśniających materiał dowodowy w postaci notatek urzędowych, fotografii ukazujących popełnione wykroczenie drogowe, wezwań, potwierdzeń ich odbioru oraz pism obwinionego bezspornie wskazuje na to, że Z. D. popełnił zarzucane mu wykroczenie.

Art. 96 § 3 k.w. przewiduje, iż karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek, o którym mowa w tym przepisie wynika z kolei z art. 78 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. nie jest wykroczeniem powszechnym, a jego sprawcą może być tylko osoba, na której ciąży obowiązek wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jak już wskazano, obowiązek taki, zgodnie z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, ciążył na właścicielu pojazdu, którym był Z. D..

Ustawa Prawo o ruchu drogowym wskazuje sytuację, w której właściciel lub posiadacz będzie zwolniony z obowiązku poinformowania Straży Miejskiej. Ustawodawca przewidział możliwość niewskazania osoby kierującej jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty wbrew woli i wiedzy właściciela, przez nieznaną osobę, a właściciel nie mógł temu zapobiec. Tylko kumulatywne spełnienie tych właśnie przesłanek zwalnia z odpowiedzialności z art. 96

§ 3 k.w. (postanowienie SO w Białymstoku z 26.09.2012, sygn. akt VIII Kz 444/12). W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby powyższe przesłanki zostały spełnione, nie wynika to także ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Z. D. w piśmie z 4 września 2019 r. stwierdził, iż nie pamięta, kto w dniu zdarzenia użytkował pojazd, ponieważ 2 tygodnie to okres zbyt długi, a ponadto samochód używają wymiennie i regularnie wszyscy członkowie jego rodziny. W ocenie Sądu udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 k.w. (podobnie postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII KZ 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanej, że nie wie ona, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. R.A. S., Wykroczenia drogowe. Komentarz, W. K. 2011). W niniejszej sprawie na obwinionym jako współwłaścicielu pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w artykułach 96 § 3 k.w. i 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Co prawda, żaden przepis prawa nie nakłada na właścicieli pojazdów obowiązku prowadzenia rejestru komu w danym dniu udostępniają oni swój pojazd, jednakże powyższe regulacje oznaczają, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych - w inny korzystny dla niej sposób. Tak, by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z dyspozycją art. 96 § 3 k.w.

Poprzez niewskazanie osoby, której powierzono do kierowania lub używania pojazd, sprawca godzi w pierwszej kolejności w porządek w komunikacji, jak również stan bezpieczeństwa w tej sferze życia (G. E., Niedopuszczalna samodenuncjacja czy legalny obowiązek informacyjny? Cz. (...).2016.3.83). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy Z. D., która została udowodniona. W chwili popełnienia czynu obwiniony była osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę. Ponadto należy zaznaczyć, iż obwiniony miał świadomość ciężącego na nim obowiązku – wszak korespondencja była mu doręczana. Wiedząc o nim, postanowił jednak podważyć rzetelność działań Straży Miejskiej. Do wezwania odniósł się jedynie w ten sposób, że nie pamięta, kto używał pojazd, ponieważ 2 tygodnie (od wykroczenia do doręczenia wezwania) to zbyt długi czas. Z odebranego wezwania jasno wynikało, że brak wskazania użytkownika zainicjuje postępowanie sądowe w sprawie o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. Niezgodnym z logiką i doświadczeniem życiowym wydaje się twierdzenie, że obwiniony nie jest w stanie przypomnieć sobie tego, komu użyczył własny pojazd w perspektywie kilkunastu dni. Tym bardziej, że – skoro samochód regularnie użytkują członkowie rodziny obwinionego – Z. D. mógł z łatwością ustalić użytkownika pojazdu z dnia 15 sierpnia 2019 r. Obwiniony wiedząc, że może popełnić wykroczenie, godził się na jasno przedstawione mu konsekwencje. Wobec tego, jego czyn jawi się jako popełniony umyślnie.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniami, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 k.w. zagrożone jest karą grzywny, której wysokość musi plasować się między 20 zł a 5000 zł. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł, zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez obwinionego i stopnia jego zawinienia, i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Patrząc na fakt, że orzeczona kara plasuje się przy dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie można uznać jej jako surowej. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Na marginesie powyższego należy wskazać, że orzeczenie skierowane przeciwko obwinionemu było wyrokiem zaocznym. Rozprawa ma charakter zaoczny, jeśli Sąd na podstawie art. 71 § 4 k.p.w. uzna obecność obwinionego za nieobowiązkową, a niestawiennictwo będzie nieusprawiedliwione. Z. D., wiedząc o terminie, nie pojawił się na rozprawie w dniu 20 października 2020 r., ani też nie zawiadomił Sądu o przeszkodach uniemożliwiających mu udział w sprawie. W związku z powyższym, wyrok wydano w trybie zaocznym, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym również pism obwinionego.

Orzekając w zakresie kosztów postępowania, Sąd kierował się brzmieniem art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 21 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. W razie skazania Sąd zasądza od obwinionego opłatę na rzecz Skarbu Państwa, wynoszącą 10% wartości grzywny, jednak nie mniej niż 30 zł oraz zryczałtowane wydatki i należności, o których mowa w art. 118 § 1 pkt 1 i 2, na rzecz odpowiednio Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do uznania, że stan majątkowy i osobisty obwinionego uzasadniają zwolnienie go od kosztów postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd postanowił jak w wyroku.